

Arrest

nr. 196 473 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 4 december 2017 bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing. Er werd hem eveneens op 4 december 2017, onder een bijlage 13*sexies*, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

“Artikel 7, alinea 1:

1° Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houden te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum.

(...)

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 16/06/2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten tot om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende ondertussen 4 asielaanvragen in (namelijk op 27/04/2006, 03/09/2009, 17/09/2014 en op 14/10/2015). Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikel en 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende ook verschillende aanvragen tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in (namelijk op 13/10/2009, 10/02/2014, en op 05/09/2017). DVZ verklaarde al deze aanvragen onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een eventuele inbreuk op artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft een minderjarig kind in België, K.A.[...] (O08/07/2013) samen met een ex-vriendin S.S.[...] {*22/12/1987). Het kind verblijft bij de moeder in Aarlen. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een affectief of andere band met zijn kind of met zijn ex-partner onderhoudt. Aangezien zij op verschillende plaatsen wonen is er ook geen sprake van een familiale cel die bij verwijdering verbroken zou kunnen worden. Betrokkene zou nog familie hebben in het land van herkomst namelijk zijn ouders en broers. Een terugkeer naar Rusland betekent een mogelijke hereniging met zijn familie. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het recht op een familiaal leven dus geen sprake.

Betrokkene woont in bij zijn moeder K.S.[...] (OV (...)). Zij zit momenteel in een asielpcedure. Vermits beiden meerderjarig zijn en geen mantelzorg van elkaar behoeven is het niet noodzakelijk dat ze samen wonen of in elkaars nabijheid dienen te verblijven. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan steeds de opheffing van dit inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. 2e kunnen bovendien contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bijgevolg geen sprake.

Betrokkene werd door de stad Oostende op 14/04/2014 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene vertoeft al ettelijke jaren in België, namelijk sinds 2006 dus in totaal 11 jaar. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 5 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44323/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Hij heeft gewerkt, spreekt mogelijk één van de landstalen en ontwikkelde waarschijnlijk een sociaal leven op Belgische grond. Er is dus sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in zijn moedertaal, hij spreekt waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er nog familie/vrienden/kennissen wonen. Een re-integratie in de Russische maatschappij zal wellicht vlot verlopen. Met betrekking tot het privéleven stellen we evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door

haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 22*bis* en 191 van de Grondwet, van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8, 13 en 15 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2003/86/EG, van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, evenals van het evenredigheids-, het zorgvuldigheids- het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing op verschillende punten foutief of tegenstrijdig werd gemotiveerd. Hij stelt dat, aangezien zijn moeder zich in een asielprocedure bevindt, dit wijst op problemen in het thuisland, die te maken kunnen hebben met een situatie die strijdig is met de artikelen 3 en 15 EVRM. Het regularisatieverzoek op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 13 oktober 2009, zou ontvankelijk verklaard zijn, wat zou aantonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom dergelijke aanvraag niet via de gewone procedure kan worden ingeleid. Het beroep aangaande de aanvraag 9*bis* van 5 september 2017 is nog hangende voor de Raad. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten betekent dat voornoemd beroep geen effect zou hebben, wat een schending inhoudt van artikel 13 EVRM. Hij stelt voorts dat hij niet gehoord is alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Hij betoogt dat hij de redenen van de asielaanvraag van zijn moeder had kunnen uitleggen en dat hij contact "onderhield" met zijn zoon, maar dat er recent moeilijkheden zijn gerezen. Tot slot stelt verzoeker dat de gezinssituatie niet automatisch

verdwijnt omdat vader en zoon een andere woonplaats hebben: er is geen redelijke belangenafweging gemaakt die rekening houdt met de minderjarige zoon en met het feit dat verzoeker al elf jaar in België verblijft, waarvan vier jaar in wettig verblijf door de asielprocedures.

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Verzoeker ontkent niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in bezit was van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (geldig visum of geldig verblijfsdocument) en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, reden waarom hij thans bevolen wordt om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve *prima facie* niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoeker het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker tevens geschonden acht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker betoogt dat hij vreest voor zijn veiligheid en voor een schending van artikel 3 EVRM, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan verzoeker om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vier asielaanvragen heeft ingediend (namelijk op 27 april 2006, 3 september 2009, 17 september 2014 en op 14 oktober 2015), die allen negatief werden afgesloten. Door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) en de Raad werd na onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet zodat hem bijgevolg noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het Commissariaat-generaal en de Raad de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat verzoeker bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan, die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden. Waar verzoeker verwijst naar de asielprocedure van zijn moeder, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel door de het Commissariaat-generaal wordt onderzocht en verzoeker thans niet aantoonde dat de door zijn moeder ingeroepen asielmotieven, gelijklopend zijn aan die van hem. Hij toont verder evenmin aan dat zijn moeder wel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming zou zijn toegekend op basis van dezelfde asielmotieven als door hem ingeroepen tijdens zijn vier asielaanvragen. Verzoeker beperkt zich tot een hypothetisch betoog.

Waar verzoeker verwijst naar de aanvraag 9bis van 13 oktober 2009, gaat hij voorbij aan het feit dat die beslissing op 3 juli 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd daar hij zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beriep op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Echter die instructie werd vernietigd

door de Raad van State met arrest 198.769 van 9 december 2009. In het arrest 215.571 van 5 oktober 2011 wordt bevestigd dat de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij, bij uitvoering van de bestreden beslissing, zijn belang zou verliezen bij zijn beroep tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van 5 september 2017, dient te worden opgemerkt dat geen enkele wetsbepaling schorsende werking toekent aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat, zoals verweerder terecht stelt, het louter indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Met betrekking tot het privéleven komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij *“gedurende 11 jaar in het land verblijft, zonder problemen, waarvan meer dan 4 jaar in wettig verblijf”*. Met dit betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat volgend motief kennelijk onredelijk is: *“Betrokkene vertoeft al ettelijke jaren in België, namelijk sinds 2006 dus in totaal 11 jaar. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 11 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44323/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov*

v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.) Hij heeft gewerkt, spreekt mogelijk één van de landstalen en ontwikkelde waarschijnlijk een sociaal leven op Belgische grond. Er is dus sprake van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht hij het grootste deel van zijn leven door in zijn moedertaal, hij spreekt waarschijnlijk nog zijn moedertaal en heeft er nog familie/vrienden/kennissen wonen. Een re-integratie in de Russische maatschappij zal wellicht vlot verlopen. Met betrekking tot het privéleven stellen we evenmin een inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast." Verzoeker wijst op een tegenstrijdigheid in de motieven: terwijl zijn moeder verblijft in België wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hij in zijn land van herkomst kan terugvallen op zijn ouders. Deze vaststelling kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden nu de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat verzoekers moeder in België is: "Betrokkene woont in bij zijn moeder K.S.[...] (OV (...)). Zij zit momenteel in een asielpcedure."

Verzoeker voert aan in het kader van artikel 8 EVRM dat een gezinssituatie niet automatisch verdwijnt omdat vader en zoon een woonplaats hebben op 300 km afstand van elkaar en dat hij zijn zoon regelmatig ontving en niet beter vraagt deze situatie te herstellen. Hij stelt dat vader en zoon niet kunnen worden gescheiden zonder dat er een redelijke belangenafweging is gebeurd.

Aangaande de relatie vader-zoon en een eventuele schending van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een affectieve of andere band met zijn zoon of met zijn ex-partner onderhoudt. Aangezien zij op verschillende plaatsen wonen is er ook geen sprake van een familiale cel die bij verwijdering verbroken zou kunnen worden. Het motief luidt: "Betrokkene heeft een minderjarig kind in België, K.A.[...] (O08/07/2013) samen met een ex-vriendin S.S.[...] (*22/12/1987). Het kind verblijft bij de moeder in Aarlen. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene een affectief of andere band met zijn kind of met zijn ex-partner onderhoudt. Aangezien zij op verschillende plaatsen wonen is er ook geen sprake van een familiale cel die bij verwijdering verbroken zou kunnen worden. Betrokkene zou nog familie hebben in het land van herkomst namelijk zijn ouders en broers. Een terugkeer naar Rusland betekent een mogelijke hereniging met zijn familie. Van een inbreuk op artikel 8 is met betrekking tot het recht op een familiaal leven dus geen sprake".

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds, Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu werd verzoeker, noch zijn zoon of diens moeder tot eerder verblijf toegelaten of gemachtigd en betreft het aldus een situatie van eerste toelating. In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, noch zijn zoon tot eerder verblijf toegelaten of gemachtigd. Onder "DE FEITEN" stelt verzoeker dat hij om de twee maanden contact had met zijn zoon, dat er actueel een probleem is ontstaan met de moeder, maar dat hij "zodra het mogelijk is de rechtbank (zal) vatten ten einde een bezoekrechten te verkrijgen".

Verzoeker laat na uit te leggen welk probleem tot een breuk heeft geleid met de moeder van zijn zoon, wanneer dit probleem is ontstaan en waarom hij nog niets heeft ondernomen om bezoekrechten te regelen. Voorts toont verzoeker niet aan dat hij om de twee maanden contact heeft met zijn zoon. Aangezien verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt slaagt hij er niet in om het motief te ontcrachten dat er geen sprake van een familiale cel die bij verwijdering verbroken zou kunnen worden. Hij maakt aldus niet aannemelijk dat op het bestuur een positieve verplichting rust in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord is alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Hij stelt dat hij de redenen van de asielaanvraag van zijn moeder had kunnen uitleggen en dat hij contact "onderhield" met zijn zoon, maar dat er recent moeilijkheden zijn gerezen. Verzoeker toont, gelet op voorgaande bespreking, niet aan dat hij, indien hij zou zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing genomen werd, elementen had kunnen aanbrengen die hadden kunnen leiden tot andere beslissing.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MILOJKOWIC